

Добро поведение — чиста съвестъ.

Когато човѣкъ не е направилъ нищо лошо, и добре се носи (води, държи) съ другитѣ, той е веселъ засмѣнъ, задоволенъ отъ себе си. Обратно, ако е направилъ нѣщо лошо, нѣкоя пакостъ, или е излъгалъ, той не е веселъ, очитѣ му не гледатъ свѣтло; той е намусенъ, сѣкашъ сърдитъ на нѣкого или на себе си; той е недоволенъ и за нищо и никакво се скарва съ другаритѣ си, съ хората, вика, крѣска и е готовъ дори да се бие.

Затова право е да се казва: човѣкъ, който има добро поведение, е милъ, любимъ, обиченъ, защото той нищо не крие, лицето му и душата му сж весели, очитѣ приятно, засмѣно гледатъ. Наопакъ, човѣкътъ съ лошо поведенне не може да гледа другитѣ съ засмѣни очи; той е *гузенъ*, нѣщо го мжчи; сърдцето му се свива, душата му страда. Тогава казватъ, че *съвестта му го гризе*. Младежи съ лошо поведение сж почти винаги намръщени, недоволни отъ всичко: отъ родители, отъ другари, отъ учители и отъ граждани. Тѣ се мжчатъ да скриятъ отъ другитѣ постѣпкитѣ си, ала у тѣхъ вжтре има единъ неподкупенъ гласъ, който постоянно ги укорява и тѣ се преструватъ, че сж спокойни, но не сж такива — съвестта имъ не е чиста.

Ето зсщо въ училището учителитѣ държатъ смѣтка за доброто или лошото поведение.

Учителитѣ се грижатъ всички деца да иматъ добро поведение, защото тогава тѣ сж спокойни и весели, добри и работни, не смутени, та хубаво разбиратъ и добре внимаватъ въ наукитѣ и изкуствата.
